

[Ragnhild Andersen.]

minder jeg på ny om kommunisternes forslag om at lade arbejdsgiverne betale bidrag til deres gamle arbejders alderdom. Vi lukker ikke øjnene for, at det koster mange penge den dag, man vil føre pensionen derop. Hvorfor vil regeringen ikke under nogen omstændighed tage et initiativ her? Det var dog så ligetil ikke alene at undersøge, men også at komme med forslag i den retning, idet arbejdsgiverbidrag jo er indført i faktisk alle de lande, jeg kender, som udtryk for, at det er fra produktionen, bidragene skal komme til sikring af de gamle arbejders alderdom.

Et andet vigtigt forslag er vort underændringsforslag om at sænke tilgangsalderen til 65 år for mænd og 60 år for kvinder. Det er en ubestridelig kendsgerning, at en mængde hårdtarbejdende eller fysisk svagt udrustede mennesker er slidt op, før de er berettiget til folkepension. Det er tillige en kendsgerning, at tempo, forhøjet arbejdsydelse og nervepres i vore dage slider en mængde mennesker op tidligere, end godt er. Det gælder ikke mindst kvinderne, som ikke kan holde til det, der kræves af dem på virksomhederne, og som derfor mange gange må holde op, før de er nået de 62 eller 67 år, som de jo skal være nu for at kunne få pension.

Det er derfor, vi kommunister i vort underændringsforslag går ind for at sænke tilgangsalderen med 2 år, og jeg tilføjer, at kommunisterne ikke mener, at det er tilstrækkeligt at standse op her. Vi mener, at det må være det første skridt, det må være indledningen til et arbejde for at få grænserne ned på 60 år for mænd og 55 år for kvinder. Det er sådanne pensionsgrænser, man kan gennemføre i de socialistiske lande, og jeg gad dog vide, om man ikke også skulle kunne gennemføre det her, hvor vi dog også går ind i en periode med øget produktion og med hele den moderne teknik, der forudsætter, at menneskene ikke behøver at arbejde i så mange år som tidligere. Jeg opfordrer altså til, at man stemmer for vort underændringsforslag nr. 1 angående tilgangsalderens nedsættelse.

Vort underændringsforslag nr. 3 angår invaliditetstillægget, som vi sidste vinter foreslog forhøjet med 50 pct. Når vi nu foreslår, at det skal være 732 kr. i stedet

for 648 kr., er der altså tale om en sådan forhøjelse af invaliditetstillægget, som vi foreslog sidste vinter, det vil sige, det ligger 84 kr. højere end ministerens forslag. Sammen med forhøjelsen af grundbeløbene og zonegrænsernes bortfald ville det give pensionisterne bedre forhold, og det er jo i høj grad tiltrængt ikke mindst i disse hjem, hvor det ofte er yngre familieforsørgere, der skal klare sig alene for en meget beskedent tilmålt invalidepension.

Vort underændringsforslag nr. 4 angår børnetillægget, som vi foreslår ydet efter et barns 18. år, for så vidt barnet er i lære eller under uddannelse.

Lige før vi begyndte mødet, ringede en moder til mig og var meget forarget over, at man ikke kunne få lov til at høre diskussionen om invalidernes og pensionisternes forhold. De var netop nogle mennesker, der havde sat sig sammen om et fjernsynsapparat og gerne ville høre, hvorledes diskussionen ville forløbe, da der netop er invalider i denne familie. Hun oplyste, at hun har en søn på 17½ år, der er i lære. Både hendes mand og hun selv er invalider. Den 16. april vil sønnen fylde 18 år, og så ophører børnetillægget på de 82 kr. Sønnen skal endnu et år stå i lære, til april 1962. Han kommer hjem med en ugentlig fortjeneste på 41 kr. 40 øre, og det er næsten umuligt for familien at klare sig. Desuden vokser sønnen sådan, at han vokser ud af sit tøj og bestandig skal have nyt. Hans arbejdstøj bliver slidt op af syre.

Hvad skal man svare en sådan mor? Man kan sige til hende, at vi foreslår, at børnetillægget også bliver ydet efter det 18. år i tilfælde som dette. Men desværre turde jeg jo ikke love hende, at folketinget ville gå ind for vort forslag. Det er imidlertid ikke mere end rimeligt, at børnetilleggene, når børnene er i skole eller i lære, ydes, indtil læren eller skolen er slut.

En ung gymnasieelev fra en købstad-kommune kom til mig. Også hendes far er invalid. Hun fylder snart 18 år, og her mister faderen 72 kr. om måneden den dag, pigen er 18 år, og det er så et spørgsmål, om hun kan blive ved at gå i skole, når pengene skal tages ud af den fattige invalidepension.

Sådanne problemer står i forbindelse med spørgsmålet om børnetilleggene, og det er